

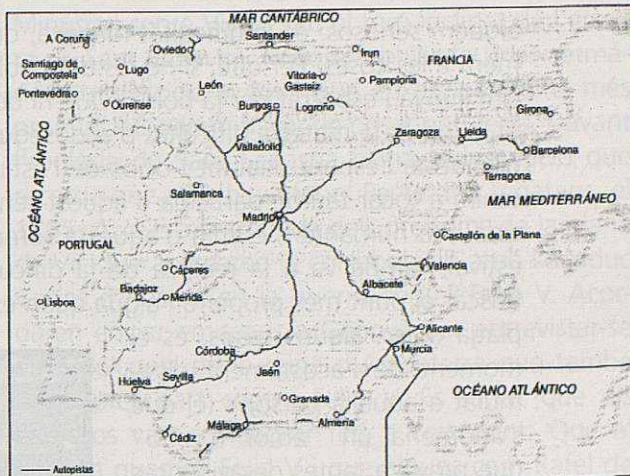
Reformar o centralitzar?

Una de les darreres propostes del govern de l'Estat per aconseguir reduir la despesa pública és la de reformar l'administració, una reforma que hauria d'afectar l'àmbit autonòmic i el municipal. Sense entrar en els detalls ja queda clar que el govern interpreta que són les comunitats autònomes i els municipis els que tenen un cost excessiu, alhora que gasten en coses prescindibles. Per contra, se suposa que la despesa de l'Estat és la que correspon i a més és eficient, per tot plegat no cal tocar-hi gaire res.

Aquest tipus d'anàlisi no és pas nova i per no anar més enllà podem recordar que l'endemà de 1714 es plantejava per a Catalunya una reforma que havia de fer més efectiva l'administració: s'havien d'eliminar les institucions pròpies (Generalitat, Corts), crear uns nous ajuntaments on els regidors serien nomenats i no elegits, substituir l'antiga divisió del territori, les vegueries, per una de nova que era la castellana, els corregiments, i imposar un nou tribut que seria el Cadastre. Tot plegat partia del dret de conquesta, pel fet d'haver-se oposat a Felip V, però també es justificava com a mitjà d'eficiència i de modernització.

No cal afinar massa per adonar-se que en tots els casos hi ha un objectiu molt més clar que és el d'aconseguir una major centralització del poder. Les preteses reformes parteixen del convenciment que hi ha un poder indiscutit i indiscutible que és el de l'Estat i la resta són concessions d'aquest. Hi ha encara una altra idea de fons, més inconfessable, que és simplement la de facilitar la imposició del propi poder al marge de qualsevol altra consideració. Si no fos per aquests principis no es podria entendre que el darrer pla de reforma no es plantegi la supressió de cap dels ministeris que s'han quedat pràcticament sense competències ja que han estat traspasades a les autonomies, cas del de cultura.

Més irracional resulta encara la proposta de treure atribucions als ajuntaments per considerar que no els hi són pròpies, com poden ser els serveis socials o l'educació, que efectivament haurien de correspondre a una administració superior, però que les fan perquè si no la població no en gaudiria, a part de la major eficiència que dona la proximitat i el coneixement directe de les necessitats. En aquest

mateix sentit, és un despropòsit plantejar la supressió de mancomunitats de municipis que gràcies a la seva constitució poden oferir uns serveis que tampoc podrien tenir els ciutadans de cadascun dels pobles per separat i que en tot cas serien molt més cars. La proposta és que siguin les diputacions les que assumeixin més funcions de forma centralitzada i per tant més controlada per l'Estat.

A la Vall del Tenes tenim dos exemples ben clars de la capacitat d'una mancomunitat: l'Escola de Segon Ensenyament i la policia mancomunada. L'any 1980 cap dels nostres pobles hauria pogut tenir un institut i molt menys que fos català de llengua i de continguts. D'altra banda, mancomunar la policia va suposar disposar d'un servei de gran qualitat i d'un cost assumible pels ajuntaments, tal com es va comprovar quan per un absurd imperatiu legal es va haver de transformar, uns anys després, en les corresponents policies locals.

A tota administració pública s'ha d'exigir eficàcia en el servei i eficiència en la gestió, però quan des de l'Estat se'n planteja la reforma aturem-nos a pensar quins són els autèntics motius i en benefici de qui es fa. Està prou demostrat que l'administració més propera és la que coneix amb més precisió les necessitats de servei i la que pot assegurar més eficiència en la seva realització.

Jaume Dantí i Riu

Papereria-Merceria

Can Ferrer

Crta. Barcelona, 100
08187 Sta. Eulàlia de Ronçana
Telf/Fax 938446417
canferrer@hotmail.com

